

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 27 0 K 047625 23 KŽ 4
Tuzla, 23.02.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Merside Sušić kao predsjednika vijeća te Samira Jusičića i Merime Gutić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Amre Omerbegović kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog E.B., zbog krivičnog djela Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. u vezi sa članom 32. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, produženog krivičnog djela Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i krivičnog djela Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioca iz člana 345. stav 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, povodom žalbi tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona i branilaca optuženog E.B., advokata Stjepana Čaćića iz Tuzle i Faruka Sinanovića iz Srebrenika, protiv presude Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 K 047625 23 K 4 od 05.06.2023. godine, nakon sjednice vijeća održane dana 23.02.2024. godine u prisutnosti tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Čazima Serhatlića, optuženog E.B. i njegovih branilaca Stjepana Čaćića i Faruka Sinanovića, donio je

P R E S U D U

Žalbe tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona i branioca optuženog E.B., advokata Faruka Sinanovića iz Srebrenika, se odbijaju kao neosnovane, dok se žalba branioca optuženog E.B., advokata Stjepana Čaćića iz Tuzle, djelimično uvažava pa se preinačava presuda Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 K 047625 23 K 4 od 05.06.2023. godine u odluci o krivičnopravnoj sankciji sigurnosnoj mjeri, tako da se izrečena sigurnosna mjera oduzimanja predmeta iz člana 78. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine u odnosu na mobilni telefon marke Samsung Galaxy A71, crne boje sa zaštitnom maskom, sa pripadajućom SIM karticom broja ..., vlasništvo optuženog E.B., ukida.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 K 047625 23 K 4 od 05.06.2023. godine optuženi E.B. je oglašen krivim da je radnjama opisanim u tački 1. izreke presude počinio krivično djelo Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioca iz člana 345. stav 2.

Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ FBiH), pa mu je sud na osnovu navedene odredbe te primjenom odredaba članova 49., 59. tačka b), 60. stav 2. i 62. stav 1., 2. i 3., istog zakona izrekao uvjetnu osudu, kojom je optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca i istovremeno odredio da utvrđena kazna neće biti izvršena ako optuženi u roku od 2 (dvije) godine po pravosnažnosti presude ne izvrši novo krivično djelo.

Na osnovu člana 78. KZ FBiH optuženom je izrečena sigurnosna mjera oduzimanja predmeta, i to telefonski aparat marke Samsung Galaxy A71, crne boje sa zaštitnom maskom, sa pripadajućom SIM karticom broja ..., oduzet uz potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta Državne agencije za istrage i zaštitu Ministarstva sigurnosti BiH, br. 16-17/1-70/21 od 03.03.2021.godine i isti se po pravosnažnosti presude ima uništiti.

Na osnovu člana 200. stav 1. u vezi sa članom 199. stav 2. tačka g) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP FBiH) optuženi je obavezan da po pravosnažnosti presude plati paušal u iznosu od 250,00 KM.

Istom presudom je u tački 2. optuženi E.B. na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobođen od optužbe da je počinio produženo krivično djelo Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. u vezi sa članom 55. KZ FBiH.

Presudom je u tački 3. prema optuženom E.B. na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH odbijena optužba da je počinio krivično djelo Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. u vezi sa članom 32. KZ FBiH.

Protiv ove presude žalbu je izjavio tužilac Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona (u daljem tekstu kantonalni tužilac), i to u odnosu na osuđujući dio presude zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i odluke o krivičnopravnoj sankciji, u odnosu na dio presude kojim se optužba odbija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, te u odnosu na oslobađajući dio presude zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede Krivičnog zakona te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da drugostepeni sud uvaži žalbu, ukine presudu i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom, ili da žalbu uvaži i presudu preinači na način da optuženom izrekne kaznu zatvora u rasponu kazne propisane za predmetno krivično djelo ili da mu izrekne uvjetnu osudu sa dužom utvrđenom kaznom zatvora i dužim rokom provjere te mu izrekne mjeru sigurnosti zabrane obavljanja dužnosti policijskog službenika u trajanju od pet godina, a u odnosu na oslobađajući dio presude, kao i u odnosu na dio presude kojim se optužba odbija, da ukine presudu i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom.

Branilac optuženog E.B., advokat Stjepan Čaćić iz Tuzle, je izjavio žalbu protiv presude, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da sud uvaži žalbu, pobijanu presudu u osuđujućem dijelu ukine i održi pretres pred tim sudom, ili da žalbu uvaži i presudu preinači tako što će optuženom izreći uvjetnu osudu u trajanju kraćem od 3 (tri) mjeseca, a koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 1 (jedne) godine ne učini novo krivično djelo.

Žalbu protiv presude je izjavio i branilac optuženog E.B., advokat Faruk Sinanović iz Srebrenika, zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da sud uvaži žalbu, pobijanu presudu u osuđujućem dijelu preinači donošenjem odluke o oslobađanju optuženog od optužbe, ili da žalbu usvoji i pobijanu presudu u osuđujućem dijelu ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom.

Odgovor na žalbu je podnio branilac optuženog E.B., advokat Stjepan Ćaćić iz Tuzle, u kojem je predložio da se žalba kantonalnog tužioca odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj u smislu člana 319. stav 1. ZKP FBiH kantonalni tužilac Ćazim Serhatlić je naveo da tužilaštvo u svemu ostaje kod žalbenih navoda od 07.08.2023. godine te žalbenog prijedloga kako u odnosu na osuđujući tako i u odnosu na oslobađajući dio presude, odnosno dio presude kojim se optužba odbija. U odnosu na osuđujući dio presude ističe da je prvostepeni sud u svemu postupio po rješenju drugostepenog suda od 07.02.2023. godine, pa nakon što je otklonio bitne povrede na koje je ukazano i donio novu osuđujuću presudu, za koju tužilaštvo smatra da je potpuno pravilna i na zakonu zasnovana, ali je žalba izjavljena u odnosu na izrečenu krivičnopravnu sankciju. Kada je u pitanju dio presude kojim se optužba odbija tužilaštvo je u žalbi posebno naglasilo da je prvostepeni sud u svojoj presudi pogrešno primijenio odredbe ZKP FBiH koje se tiču nedozvoljene izmjene optužnice jer je shodno ranijem rješenju kojim je ranija prvostepena presuda ukinuta tužilaštvo imalo pravo na preinačenje odnosno izmjenu činjenične i pravne kvalifikacije, a što je i učinjeno, te je prvostepeni sud pogrešno utvrdio da je takva izmjena optužnice nedozvoljena. Žalbom je ukazao na dosadašnje stavove sudske prakse kada je u pitanju ovakav način izmjene optužnice te da nije sporno ni za Kantonalni sud Tuzla niti za Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine da je izmjena optužnice na način kako je to učinjeno moguća i dopuštena. Kada je u pitanju oslobađajući dio presude ističe da je prvostepeni sud samo djelimično postupio po rješenju drugostepenog suda od 07.02.2023. godine, i to samo u dijelu da nije cijenio iskaze svjedoka na koje je ukazano u rješenju tog suda jer isti nisu niti mogli biti saslušani kao svjedoci, dok je u ostalom djelu obrazloženja presude samo faktički prepisao obrazloženje iz ranije ukinute presude i nije na bilo koji način dao obrazloženja kada su u pitanju odlučujuće činjenice, proturječnost dokaza, kao i sve druge činjenice na šta je ukazano ne samo ranijom žalbom nego i rješenjem drugostepenog suda, odnosno žalbenim navodima koji su uslijedili u novoj žalbi. Zbog svega iznesenog, smatra da je sud počinio ne samo bitne povrede odredaba krivičnog postupka nego i povrede Krivičnog zakona te da je činjenično stanje djelimično i nepotpuno utvrdio, zbog čega i predlaže da sud postupi prema žalbenim prijedlozima. Kada su u pitanju žalbe odbrane u odnosu na osuđujući dio, smatra da je sud u tom dijelu činjenično stanje pravilno i potpuno utvrdio, da je ispravio ranije učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka te stoga predlaže da se žalbe branilaca odbiju kao neosnovane.

Branilac optuženog Stjepan Ćaćić je na sjednici vijeća naveo da, kada je u pitanju osuđujući dio pobijane presude, u cijelosti ostaje kod pisane žalbe, navoda i prijedloga iz iste, a žalbene razloge neće posebno pojašnjavati jer je to učinio u pisanoj žalbi.

Branilac optuženog Faruk Sinanović je na sjednici vijeća naveo da se u cijelosti pridružuje odbrani kolege Ćaćića, s obzirom da su zajednički djelovali i u tom smislu samo

će ukratko reći da, kada je u pitanju oslobađajući dio presude, radnje koje se optuženom stavljaju na teret nemaju obilježje bića krivičnog djela za koje se tereti jer niko od ovlaštenih službenih lica nije uradio nešto izvan kruga svoje nadležnosti niti je propustio da to uradi. Kada je u pitanju osuđujući dio ističe da je presuda u tom dijelu kontradiktorna materijalnim dokazima samog tužilaštva jer se iz materijalnih dokaza jasno vidi da E.H.1 nije ni upravljao vozilom niti je kontrolisan od strane policije pa nije ni mogao imati nikakav kontakt sa policijom i dati im, kako to navodi, tih 20,00 KM. Ostaje u cijelosti i kod onoga što je rekao u završnoj riječi i na temelju svega toga predlaže da se njegova žalba usvoji i u osuđujućem dijelu odluka preinači, tako da se optuženi oslobodi od odgovornosti, a da se žalba tužioca u cijelosti odbije kao neosnovana. U odnosu na oslobađajući dio presude i dio kojim se optužba odbija u cijelosti ostaje kod pisanog odgovora na žalbu tužilaštva koja se odnosi na ove dijelove pobijane presude, smatrajući da je žalba tužilaštva neosnovana, jer je po mišljenju odbrane prvostepeni sud u tom dijelu pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, ne postoje povrede Krivičnog zakona niti je pak sud učinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kako se to tvrdi u žalbi tužioca, pa predlaže sudu da žalbu kantonalnog tužilaštva odbije kao neosnovanu.

Optuženi E.B. je na sjednici vijeća naveo da je saglasan sa navodima branilaca.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 321. ZKP FBiH, u granicama žalbenih navoda kantonalnog tužioca i branilaca optuženog te po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Kantonalni tužilac pobija presudu u njenom osuđujućem dijelu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka navodima da sud nije cijenio dokaze koje je kantonalni tužilac uložio na ponovljenom glavnom pretresu, no sud, iako ima obavezu da obrazloži provedene dokaze, ta obaveza ne može biti shvaćena na način da se u presudi iznesu svi detalji i daju odgovori na sva postavljena pitanja i iznesene argumente. Evropski sud za ljudska prava u Strazburu i Ustavni sud Bosne i Hercegovine su u brojnim odlukama ukazali na to da sudovi imaju određenu diskrecionu ocjenu u vezi s tim koje će argumente i dokaze prihvatiti u određenom predmetu, ali istovremeno imaju obavezu da obrazlože svoju odluku tako što će navesti jasne i razumljive razloge na kojima su tu odluku zasnovali. U konkretnom slučaju, u obrazloženju pobijane presude su pobrojani svi dokazi koji su izvedeni na glavnom pretresu, te je detaljno navedeno na kojim dokazima je presuda u osuđujućem dijelu zasnovana i ti dokazi su brižljivo i savjesno ocjenjeni kako pojedinačno, tako i u vezi sa drugim dokazima, data su obrazloženja i razlozi zbog kojih su ti dokazi prihvaćeni, a istovremeno su analizirani i ocijenjeni i navodi odbrane u pogledu odlučnih činjenica, zbog čega je žalba kantonalnog tužioca u ovom dijelu neosnovana.

Pobijajući presudu takođe zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka branilac Stjepan Čačić je u žalbi naveo da je sud optuženom izrekao navedenu sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta iako se izrekom osuđujućeg dijela pobijane presude ne navodi da je za izvršenje navedenog krivičnog djela optuženi upotrijebio navedeni telefon. Naime, za izricanje ove sigurnosne mjere moralo se van svake razumne sumnje dokazati da je optuženi upravo taj telefon upotrijebio za učinjenje krivičnog djela, ali iz navedene izreke uopće ne proizilazi da je pri izvršenju navedenog krivičnog djela korišten bilo kakav telefon, a pogotovo telefon koji se izrekom pobijane presude oduzima od optuženog, pa iako

branilac u žalbi navodi da je zbog toga izreka pobijane presude nerazumljiva, odnosno da sud u ovom dijelu nije dao razloge o odlučnim činjenicama, iz sadržaja žalbe proizilazi da presudu u ovom dijelu zapravo pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji tj. izrečenoj sigurnosnoj mjeri, pa će te žalbene razloge ovaj sud i razmotriti prilikom obrazlaganja žalbe branioca na odluku o krivičnopravnoj sankciji.

Neosnovano se žalbama branilaca optuženog prigovara da je činjenično stanje u osuđujućem dijelu presude pogrešno utvrđeno, jer iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud izveo pravilne zaključke o relevantnim činjenicama za predmetno djelo, pa i o odlučnoj činjenici da je radnjama opisanim u izreci pobijane presude optuženi učinio krivično djelo Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioca iz člana 345. stav 2. KZ FBiH koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Ovakav zaključak prvostepeni sud je zasnovao u prvom redu na sadržaju presretnutih telefonskih razgovora broj ... i ... od 02.12.2020. godine, iz kojih nesporno proizilazi da je tog dana svjedok E.H.1 pozvao telefonom optuženog i saopštio mu da ga je zaustavila policija u Suhom Polju, da mu na vozilu kojim je upravljao nije radilo jedno svjetlo i da su mu saopštili da je kazna za taj propust 400,00 KM, te da je optuženom saopštio da je policajcima dao 20,00 KM kao zamjenu za novčanu kaznu koju je trebao platiti, a navode opisane u navedenim presretnutim telefonskim razgovorima u cijelosti je potvrdio svjedok E.H.1 u istrazi na zapisnik o saslušanju svjedoka u Kantonalnom tužilaštvu Tuzlanskog kantona broj T03 0 KTK 0094897 21 od 09.08.2021. godine, a koji iskaz je navedeni svjedok djelimično promijenio na glavnom pretresu, navodeći da je dobio prekršajni nalog, da je platio kaznu i da se tom prilikom šalio sa optuženim, na šta u žalbi ukazuje branilac optuženog Stjepan Čačić, no prvostepeni sud osnovano nije prihvatio ove navode svjedoka sa glavnog pretresa, obzirom da iz uvida u izvod iz prekršajne evidencije za svjedoka E.H.1 MUP Tuzlanskog kantona PU Tuzla PS Centar broj 08-06/7-4-03.2-3-146/22 od 18.01.2022. godine za period do 12.02.2020. godine proizilazi da u tom periodu E.H.1 nije izdat prekršajni nalog na dan 02.12.2020. godine, što pobija njegove navode sa glavnog pretresa.

Također, obzirom na sadržaj naprijed navedenih presretnutih telefonskih razgovora prvostepeni sud je pravilno cijenio neuvjerljivim iskaz svjedoka E.H.1 sa glavnog pretresa da se prilikom razgovora sa optuženim o tome samo šalio, jer se to iz njihovih razgovora ni na koji način ne može zaključiti.

U obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je dao razloge na kojima je zasnovao presudu kojom je optuženog oglasio krivim za krivično djelo Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioca iz člana 345. stav 2. KZ FBiH za koje je optužen te zašto nije prihvatio odbranu optuženog, a iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sve izvedene dokaze prvostepeni sud cijenio savjesno u smislu člana 296. stav 2. ZKP FBiH te je nakon ocjene svakog dokaza pojedinačno i dovođenja dokaza u međusobnu vezu pravilno utvrdio činjenično stanje i osnovano zaključio da su se u radnjama optuženog stekla sva bitna obilježja krivičnog djela Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioca iz člana 345. stav 2. KZ FBiH, jer dovodeći u vezu obilježja bića ovog krivičnog djela i radnje koje je optuženi kritične prilike preduzeo, to jasno proizilazi da su se u radnjama optuženog ostvarila sva objektivna i subjektivna obilježja ovog krivičnog djela.

Stoga je osnovan zaključak prvostepenog suda da je dokazano da je optuženi dana 02.12.2020. godine u Gračanici, kao policijski službenik Policijske uprave Gračanica – Ministarstva unutrašnjih poslova Tuzlanskog kantona, raspoređen na poslove i zadatke starijeg narednika istražitelja u Odsjeku kriminalističke policije PU Gračanica, svjestan da kao službena osoba ne prijavljuje krivično djelo i učinioca ako se za to krivično djelo može izreći kazna zatvora 5 (pet) godina ili teža kazna što je i htio, nakon što je od E.H.1 iz Gračanice saznao informaciju da je on istog dana bio zaustavljen od patrole policije iz PS Doboj Istok i da je kod istog utvrđen prekršaj za koji je prema njegovim navodima trebao platiti novčanu kaznu od 400 KM za učinjeni prekršaj, te da je E.H.1 policijskoj patroli dao dar od 20 KM da ga ne kazne za učinjeni prekršaj, u kojim radnjama se ogledaju svi bitni elementi krivičnih djela Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH i Davanje dara i drugih oblika koristi iz člana 381. stav 1. KZ-a FBiH, za koja krivična djela se može izreći kazna zatvora od pet godina ili teža kazna, kao službena osoba nije preduzeo niti jednu radnju da prijavi E.H.1 i NN policijske službenike PS Doboj Istok kao počinioc tih krivičnih djela, na koji način je počinio krivično djelo Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioca iz člana 345. stav 2. KZ FBiH, na koji zaključak ne utiče činjenica da do danas nije utvrđen identitet navedenih policijskih službenika koji su primili mito od E.H.1 kako mu za učinjeni prekršaj ne bi izdali prekršajni nalog, na koju ukazuju branioci u žalbama, jer to nije bitno obilježje navedenog krivičnog djela.

Dakle, činjenično stanje kako ga je utvrdio prvostepeni sud žalbenim prigovorima branilaca optuženog nije dovedeno u sumnju, zbog čega ga je i ovaj sud prihvatio kao pravilno i potpuno utvrđeno.

Pobijajući presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji u odnosu na izrečenu uvjetnu osudu kantonalni tužilac je u žalbi naveo da nije sporna činjenica da su se na strani optuženog našle i olakšavajuće okolnosti, ali te okolnosti je sud cijenio u neopravdano velikoj mjeri. Treba posebno napomenuti i činjenicu da optuženi nije priznao krivicu za izvršenje krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, a koja okolnost bi se jedino mogla smatrati takvom olakšavajućom okolnosti koja bi mogla dovesti do izricanja krivičnopravne sankcije odnosno do izricanja uvjetne osude. U konkretnom slučaju se radi o takvom krivičnom djelu kod kojeg je vrlo bitno svojstvo izvršioca krivičnog djela, i to ne bilo kakvo svojstvo, nego posebno što se ovdje radi o nosiocu izvršnih ovlaštenja koja se povjeravaju odgovornim osobama radi provođenja zakona i drugih propisa donesenih od strane odgovarajućih zakonodavnih tijela u ovoj zemlji, pa stoga ova krivična djela imaju znatno veći stepen društvene opasnosti od drugih krivičnih djela jer su ista upravljena protiv pravilnog funkcionisanja javnih službi, koja vrše službena ili druga odgovorna odnosno ovlaštena lica u vršenju svoje službene dužnosti ili u vezi sa njenim vršenjem, jer je optuženi policijski službenik odnosno ovlaštena službena osoba čiji je osnovni zadatak otkrivanje i gonjenje počilaca krivičnih djela. Zakonodavac je ovim licima dao posebna ovlaštenja u pogledu zaštite javnog poretka u zemlji i pravilnog funkcionisanja pravnog sistema, sa zadatkom da isti pružaju sigurno okruženje za sve građane kod njihovog obavljanja svojih svakodnevnih djelatnosti. Upravo u toj činjenici se ogleda težina i stepen društvene opasnosti jer optuženi nije „obična“ službena osoba nego se radi o posebnoj vrsti službenih osoba, sa osnovnim zadatkom da otkrivaju počinioc krivičnih djela, a ne da ih na ovakav način štite, kao što je to optuženi uradio u konkretnoj situaciji.

Pobijajući presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji u odnosu na izrečenu uvjetnu osudu branilac optuženog Stjepan Čaćić je u žalbi naveo da je prvostepeni sud optuženom utvrdio prestrogu kaznu zatvora te da je bilo osnova da se optuženom obzirom na sve olakšavajuće okolnosti, a u nedostatku otežavajućih okolnosti, utvrdi kazna zatvora u kraćem trajanju od tri mjeseca, a koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od jedne godine ne učini novo krivično djelo.

Branilac optuženog Faruk Sinanović je, nakon što je dao razloge za žalbeni osnov pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, u žalbi naveo da na temelju svega navedenog jasno proizlazi da je izrečena krivičnopravna sankcija neodrživa i pravno neutemeljena, zbog čega se ista u cijelosti pobija žalbom, i ujedno se iz istih razloga pobija i izrečena sigurnosna mjera oduzimanja predmeta koji nema nikakve veze sa navodno počinjenim krivičnim djelom, kao i odluka o troškovima postupka, pa iz ovih žalbenih navoda proizilazi da branilac presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sigurnosnoj mjeri oduzimanja predmeta i odluke o troškovima krivičnog postupka pobija iz razloga što smatra da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno i da je optuženi neosnovano pobijanom presudom oglašen krivim za krivično djelo Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioaca iz člana 345. stav 2. KZ FBiH, zbog čega branilac zapravo u žalbi nije ni dao razloge vezano za odluku o krivičnopravnoj sankciji, sigurnosnoj mjeri oduzimanja predmeta i odluku o troškovima krivičnog postupka.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sud prilikom izbora vrste i visine krivičnopravne sankcije koju treba izreći optuženom za učinjeno krivično djelo Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioaca iz člana 345. stav 2. KZ FBiH kao olakšavajuće okolnosti po optuženog cijenio raniju neosuđivanost optuženog i njegove porodične prilike tj. da je oženjen i otac dvoje djece, dok otežavajućih okolnosti na strani optuženog sud nije našao.

Žalbe kantonalnog tužioca i branilaca optuženog E.B. na odluku o krivičnopravnoj sankciji tj. uvjetnoj osudi nisu osnovane.

Naime, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je, cijeneći olakšavajuće okolnosti koje su se stekle na strani optuženog, a u nedostatku otežavajućih okolnosti, što je od naročitog značaja, osnovano zaključio da u konkretnom slučaju optuženom nije neophodno izreći kaznu zatvora, te je istom izrekao uvjetnu osudu kojom je optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od dvije godine od dana pravosnažnosti presude ne počini novo krivično djelo, cijeneći da je ovakva izrečena krivičnopravna sankcija srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela (radi se o iznosu od samo 20,00 KM mita saobraćajnim policajcima) i stepenu krivice optuženog, koji ranije nije osuđivan, te da će se istom postići svrha izricanja krivičnopravnih sankcija, kako sa aspekta specijalne tako i generalne prevencije, i tako uticati na optuženog i druge da ubuduće ne čine krivična djela, pa i ovaj sud smatra da izrečena krivičnopravna sankcija optuženom nije prestrogo, ali ni preblago, odmjerena.

Pobijajući presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji u odnosu na sigurnosnu mjeru kantonalni tužilac je u žalbi naveo da sud pouzdano zaključuje da je vršeći službu optuženi napredovao od pripravnika policajca, na koje radno mjesto je primljen 1996. godine do starijeg narednika - istražitelja i u cjelokupnom tom periodu ocijenjen je

najvišom ocjenom za svoj rad, što je nesporno pomoglo optuženom da postane uticajan član Policijske uprave Gračanica i MUP-a i da imajući u vidu da je radio u zajednici stekne ugled u zajednici i širok krug poznanstava u Gračanici i na području Tuzlanskog kantona. Da je optuženi u svojstvu policijskog službenika i faktički odgovornog lica stekao širok krug poznanstava u gradu Gračanici i na području Tuzlanskog kantona potvrđuju nesporne činjenice da je on u prijateljskim i poslovnim odnosima sa ministrom koji je svjedok u ovom postupku A.H., da je u prijateljskim odnosima sa direktorom policije Tuzlanskog kantona, da se druži sa federalnim poslanikom M.H., koji je istovremeno i biznismen, sa poslovnim ljudima H.S., „N.“, sa E.B., koji je predsjednik političke partije i da on dogovara sastanke ministra A.H. sa E.B. i drugim licima. Dakle, očito je da se radi o uticajnoj osobi na području navedene Policijske uprave Gračanica, a i šire, pa je time opasnost od ponavljanja krivičnog djela, koje je vezano uz njegov poziv, daleko veća nego kod drugih izvršilaca krivičnih djela, a koja se mogu vezivati za obavljanje njegove službene dužnosti kao policijskog službenika, što zahtijeva izricanje ove dodatne mjere.

Ovi žalbeni navodi su neosnovani.

Članom 76. stav 1. KZ FBiH je propisano da se sigurnosna mjera zabrane obavljanja određenog zvanja, djelatnosti ili dužnosti može izreći počinitelju koji je počinio krivično djelo vezano uz svoj poziv, djelatnost ili dužnost, ako postoji opasnost da bi takvo obavljanje moglo poticajno djelovati da počinio novo krivično djelo vezano uz svoj poziv, djelatnost ili dužnost.

Postojanje opasnosti da će počinitelj djela ponovo učiniti krivično djelo vezano uz svoj poziv, djelatnost ili dužnost u smislu citirane zakonske odredbe najčešće proizilazi iz dužine inkriminisanog perioda i velikog broja počinjenih djela, koja u takvim slučajevima indiciraju visok stepen opasnosti da bi daljnje obavljanje takvih poslova moglo poticajno djelovati na optuženog za počinjenje istovrsnih krivičnih djela. Opasnost ponovnog počinjenja djela o kojoj je ovdje riječ mora proizlaziti iz cjelokupne i jedinstvene procjene počinitelja i djela. Pritom se u obzir trebaju uzimati različiti faktori, kao što su dugotrajno vođenje krivičnog postupka, zbog kojeg je proteklo duže vrijeme između počinjenja djela i donošenja presude, počiniteljeva dob i ličnost te njegova ranija osuđivanost itd. U konkretnom slučaju je optuženi presudom oglašen krivim da je počinio samo jedno krivično djelo te sud smatra da se opasnost od ponovnog počinjenja djela od strane optuženog, koji ranije nije osuđivan, ne može opravdati samo jednim počinjenim djelom, jer opasnost od ponovnog počinjenja proizilazi, između ostalog, i iz počiniteljeve upornosti u ponavljanju određenog obrasca ponašanja. Kod recidivista u činjenju krivičnih djela to u pravilu nije sporno, kao ni kod onih koji su osuđeni za više krivičnih djela učinjenih u sticaju ili za produženo krivično djelo učinjeno sa više krivičnih radnji, ali kod počinitelja koji su prvi put počinili krivično djelo, a riječ je samo o jednom djelu, često ne postoji dovoljno elemenata da bi se sa sigurnošću mogla prognozirati buduća opasnost od činjenja istovrsnih krivičnih djela, kao što sud smatra da je u konkretnom slučaju u odnosu na optuženog E.B..

Osim toga, kantonalni tužilac u žalbi nije ni dao razloge koji bi opravdavali izricanje te mjere, jer činjenica koga sve optuženi poznaje i s kim se druži, od ministara i privatnih preduzetnika do predsjednika stranaka, ne može sama po sebi biti razlog za izricanje ove sigurnosne mjere.

S druge strane, osnovano se žalbom branioca Stjepana Čaćića ukazuje da prvostepeni sud nije imao osnova da optuženom izrekne sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta.

Noveliranom odredbom člana 78. stav 1. KZ FBiH je propisano da će predmeti koji su na bilo koji način, u cjelini ili djelimično, upotrijebljeni ili su bili namijenjeni da budu upotrijebljeni za učinjenje krivičnog djela ili koji su nastali učinjenjem krivičnog djela biti oduzeti ako su vlasništvo učinitelja.

Stoga, branilac osnovano pobija presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji sigurnosnoj mjeri oduzimanja predmeta iz člana 78. KZ FBiH, u odnosu na navedeni mobilni telefonski aparat optuženog marke Samsung Galaxy A71, crne boje sa zaštitnom maskom, sa pripadajućom SIM karticom broja ..., obzirom da ni na koji način nije dokazano da je isti upotrijebljen za učinjenje krivičnog djela, iako to prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude paušalno navodi.

Naime, radnja krivičnog djela Neprijavljivanje krivičnog djela ili počinioca iz člana 345. stav 2. KZ FBiH, za koje je optuženi pobijanom presudom oglašen krivim, se ogleda u nečinjenju, pa stoga nema osnova za tvrdnju da je navedeni mobilni telefonski aparat optuženog upotrijebljen za učinjenje krivičnog djela, jer sve i da je optuženi pomoću tog mobitela razgovarao sa svjedokom E.H.1 time nije počinjeno navedeno krivično djelo, već je isto počinjeno naknadno neprijavljivanjem krivičnog djela od strane optuženog kao službene osobe.

Stoga je sud žalbu branioca optuženog E.B., advokata Stjepana Čaćića iz Tuzle, djelimično uvažio i preinačio pobijanu presudu u odluci o krivičnopravnoj sankciji u odnosu na sigurnosnu mjeru, tako da je izrečenu sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta iz člana 78. KZ FBiH u odnosu na mobilni telefon marke Samsung Galaxy A71, crne boje sa zaštitnom maskom, sa pripadajućom SIM karticom broja ..., vlasništvo optuženog E.B., ukinuo.

Nadalje, neosnovano se žalbom kantonalnog tužioca prigovara da u pobijanoj presudi, u dijelu u kojem je optuženi oslobođen od optužbe, nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, čime bi bila učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, jer je odredbom člana 305. tačka 7. ZKP FBiH propisano da će sud u obrazloženju pismeno izrađene presude, između ostalog, određeno i potpuno iznijeti koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, dajući naročitu ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza, te kojim razlozima se rukovodio pri rješavanju pravnih pitanja, a naročito pri utvrđivanju da li postoji krivično djelo, jer je suprotno žalbenim navodima kantonalnog tužioca prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude dao razloge na kojima je zasnovao presudu kojom je optuženog oslobodio od optužbe te je potpuno i određeno iznio koje činjenice smatra dokazanim i iz kojih razloga, a koje ne, tako da nije počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka na koju se žalbom kantonalnog tužioca ukazuje.

Tako iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da sud ne dovodi u pitanje službeni položaj optuženog i njegovu mogućnost uticaja kao službene osobe u određenim

situacijama na druge službene osobe da izvrše ili ne izvrše službenu ili drugu radnju, ali smatra da takvo posredovanje u konkretnom slučaju nije dokazano, zbog čega su neosnovani žalbeni navodi tužioca po ovom žalbenom osnovu koji se odnose na razloge suda vezano za službeni položaj optuženog i njegovu mogućnost uticaja.

Neosnovana je i žalba kantonalnog tužioca zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH, koji je u žalbi naveo da je sud povrijedio odredbe krivičnog postupka jer nije cijenio sve dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, dakle jer nije pravilno primijenio odredbu člana 296. stav 2. ZKP FBiH, što je uticalo na zakonito i pravilno donošenje pobijane presude.

Naime, prvostepeni sud je izvedene dokaze cijenio savjesno, kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi, u smislu navedene zakonske odredbe, za što je dao razloge u obrazloženju pobijane presude i određeno se izjasnio koje dokaze prihvata, a koje ne prihvata i zašto, te je izveo pravilan zaključak da ovim dokazima kantonalni tužilac nije dokazao da je optuženi počinio produženo krivično djelo Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. u vezi sa članom 55. KZ FBiH koje mu je optužnicom stavljeno na teret, zbog čega je optuženog u nedostatku dokaza i oslobodio od optužbe.

Tako je sud, na osnovu zapisnika o uviđaju PS Gračanica broj 08-06/11-2-199/20 od 06.10.2020. godine i zapisnika o ispitivanju vozača radi utvrđivanja alkoholisanosti PS Gračanica od istog datuma te ispisa alkotesta, cijenio nespornim da je okrivljeni u prekršajnom postupku M.K. kritične prilike bio pod dejstvom alkohola u količini od 2,40 promila, da je tražio pomoć od optuženog u vezi sa ovim prekršajem, te da se optuženi sastao sa A.M., kojeg je optuženi pitao da li postoji mogućnost izricanja uslovne osude za prekršaj koji je M.K. stavljen na teret i da mu je ovaj odgovorio da to nije moguće, što potvrđuje i optuženi u svom iskazu na glavnom pretresu, a takođe nije sporno ni da je policijski službenik A.M. nakon održanog ročišta i promjene kvalifikacije prekršaja koji je okrivljenom M.K. stavljen na teret izvijestio optuženog da mu je to završio najbolje po njega, ali za sud je sporno da li je u neposrednom susretu optuženog i A.M. optuženi od istog tražio da pomogne na način da se istom očekivana kazna za počinjeni prekršaj ublaži, uvjetuje ili da mu se na drugi način pomogne, pošto se to ne može zaključiti iz provedenih dokaza, koje razloge kao pravilne prihvata i ovo vijeće. Naravno, u odnosu na ovo djelo je od značaja i činjenica da iz procesnih razloga policijski službenik A.M. nije mogao biti saslušan kao svjedok u ovom krivičnom postupku jer je za navedene radnje i on optužen i krivični postupak protiv njega je u toku.

Također, sud je optuženog oslobodio od optužbe i u odnosu na drugu krivičnopravnu radnju u sastavu naprijed navedenog produženog krivičnog djela, a radi se o djelu u kojem se optuženom stavljalno na teret da je svoj službeni, društveni i drugi uticaj iskoristio na način da je telefonskim putem pozvao E.H.2, službenicu Policijske uprave Gračanica na poslovima višeg referenta o sprovođenju propisa bezbjednosti saobraćaja na putevima te od iste zatražio da u okviru svojih ovlaštenja učini radnju odgode predaje vozačke dozvole N.B. do mjeseca juna 2021. godine, te i u ovom slučaju policijski službenik E.H.2 nije u svom svjedočenju potvrdila ovakve radnje optuženog, a ista je navela da je ona jedina zadužena za taj referat, dakle niko drugi to nije mogao učiniti osim nje, pa stoga ni navodi svjedoka A.B. da mu je optuženi rekao da je od E.H.2 zatražio da učini

radnju odgode predaje vozačke dozvole N.B., obzirom na naprijed navedeni iskaz svjedokinje E.H.2, ne dokazuju krivnju optuženog van svake razumne sumnje, naročito što iz iskaza svjedoka A.B. proizilazi da je njegova supruga N.B. predala svoju vozačku dozvolu u MUP radi izvršenja izrečene mjere u januaru mjesecu 2021. godine, što znači da nije došlo do odlaganja predaje vozačke dozvole, što potvrđuje vjerodostojnost iskaza svjedokinje E.H.2 da to od nje optuženi nije ni tražio.

Obzirom na izneseno, prvostepeni sud je pravilno primjenom principa in dubio pro reo iz člana 3. stav 2. ZKP FBiH optuženog na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH oslobodio od optužbe da je počinio produženo krivično djelo Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. u vezi sa članom 55. KZ FBiH, jer na osnovu provedenih dokaza nije dokazano da je optuženi počinio navedeno krivično djelo.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud cijenio izvedene dokaze, te je na osnovu takve ocjene izveo pravilne zaključke o relevantnim činjenicama za predmetno djelo, za što je dao valjane razloge, pa i o odlučnoj činjenici koja se odnosi na nedostatak dokaza koji nesumnjivo upućuju na krivnju optuženog, pa se neosnovano žalbom kantonalnog tužioca prigovara da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, jer iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je nakon ocjene svakog dokaza pojedinačno i dovođenja dokaza u međusobnu vezu sud pravilno utvrdio činjenično stanje te pravilno zaključio da nije van svake razumne sumnje dokazano da je optuženi učinio navedeno produženo krivično djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

U obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je dao razloge na kojima je zasnovao presudu kojom je optuženog oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je optuženi učinio navedeno krivično djelo za koje je optužen, te činjenično stanje kako ga je utvrdio prvostepeni sud žalbenim prigovorima kantonalnog tužioca nije dovedeno u sumnju, zbog čega ga je i ovaj sud prihvatio kao pravilno i potpuno utvrđeno, a samim tim neosnovani su i žalbeni navodi kantonalnog tužioca kojima presudu u ovom dijelu pobija zbog povrede Krivičnog zakona, jer i u odnosu na taj žalbeni osnov kantonalni tužilac u žalbi navodi da je optuženi predmetno krivično djelo učinio samim posredovanjem, bez obzira da li je osoba na koju se uticalo izvršila radnju za koju je vršen uticaj da se izvrši, a prema razlozima pobijane presude upravo to posredovanje nije van svake razumne sumnje dokazano.

Kada je u pitanju djelo iz tačke 3. izreke presude, u odnosu na koje je protiv optuženog na osnovu člana 298. tačka e) ZKP FBiH odbijena optužba, u obrazloženju pobijanog rješenja je navedeno da sud nalazi da je količina novih činjenica u izmijenjenoj optužnici takva da je dovedeno u pitanje pravo optuženog da u smislu odredbe člana 92. stav 2. ZKP FBiH bude obaviješten za koje krivično se djelo tereti i osnovi sumnje protiv njega i da se o istim izjasni. Naime, prvobitnom optužnicom stavljeno mu je na teret izvršenje krivičnog djela Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. KZ FBiH pod tačkom 1 a) prvobitne optužnice, odnosno pod tačkom 3. u oslobađajućem dijelu presude. Izmijenjenom optužnicom pod tačkom 1 a) optuženom je stavljeno na teret da je podstrekavao A.H. na izvršenje krivičnog djela i da je ostvario obilježja krivičnog djela Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. u vezi sa članom 32. KZ FBiH pod tačkom 1 a) u izmijenjenoj optužnici.

Kada su u pitanju činjenice u izmijenjenoj optužnici je u uvodnom dijelu dodato „...da upućivanjem molbe, ubjeđivanjem i nagovaranjem drugog podstrekava na izvršenje krivičnog djela...” i „...kod istih stvarao odlučujuću volju za izvršenje krivičnog djela...” a pod tačkom a) „...znajući da to ministarstvo vrši neposredni nadzor nad radom Rudnika soli Tuzla u kojem se u navedenom periodu provodila tenderska procedura za izbor najpovoljnijeg ponuđača...” i „...i u neposrednom kontaktu sa VD direktorom A.Č. iskoristio svoj službeni, društveni i uticajni položaj radi posredovanja kod A.Č. u korist privrednog društva Mining & Drilling d.o.o Gračanica kod donošenja odluke o drugom krugu izbora najpovoljnijeg ponuđača za izvođenje opisanih radova koju je isti i donio”. Cijeneći izloženo prvostepeni sud je zaključio da nove činjenice ukazuju da je u konkretnom slučaju povrijeđeno pravo optuženog iz člana 6. stav 1. ZKP FBiH da mu se u svojstvu osumnjičenog prilikom prvog ispitivanja mora saopštiti za koje djelo se tereti i koji osnovi sumnje stoje protiv njega i stav 2. istog člana da mu se mora omogućiti da se izjasni o navedenim činjenicama i dokazima koji ga terete. Navedene činjenice po ocjeni suda čine okolnosti koje isključuju krivično gonjenje za krivično djelo Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. u vezi sa članom 32. KZ FBiH zato što za to djelo ni činjenično ni pravno nije vođena istraga, jer je istraga u ovom predmetu vođena za izvršenje krivičnog djela Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. KZ FBiH, za šta je optuženi prvobitno bio optužen optužnicom do njene izmjene.

Pobijajući ove navode prvostepenog suda iz obrazloženja pobijane presude zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka kantonalni tužilac je u žalbi naveo da nije sporno da je optuženom saopšten činjenični i pravni opis krivičnog djela iz prvobitne optužnice a radi se o krivičnom djelu Primanje nagrade ili drugog oblika koristi za trgovinu uticajem iz člana 382. stav 2. KZ FBiH, te da je u vezi s tim i provoden dokazni postupak u odnosu na to krivično djelo. Takođe nije sporno niti da se radi o istom krivičnopravnom događaju kako u osnovnoj optužnici tako i u izmijenjenoj, a da je izmjena urađena samo u dijelu koji se tiče umišljaja za podstrekavanje na izvršenje istog krivičnog djela, a ne na direktno izvršenje, pa stoga smatra da nije došlo do povrede člana 92. ZKP FBiH na način kako to smatra sud, te da je sud na taj način oduzeo pravo tužiocu iz člana 290. ZKP FBiH koje glasi da ako tužitelj ocijeni da izvedeni dokazi ukazuju da se izmijenilo činjenično stanje izneseno u optužnici on može do okončanja dokaznog postupka izmijeniti optužnicu. Ono što bi predstavljalo ograničenje u ponovljenom postupku bi bila činjenica da nije bilo žalbe tužioca ili je žalba tužioca izjavljena protiv prvostepene presude bila samo u odnosu na krivičnopravnu sankciju, što ovdje nije slučaj jer je prvostepena presuda i ukinuta iz razloga utvrđenih bitnih povreda odredbi krivičnog postupka po žalbi tužioca.

Ovi žalbeni navod nisu osnovani.

Nije sporno da tužilac na osnovu člana 290. ZKP FBiH ima pravo da izmijeni optužnicu na glavnom pretresu, ali isto tako nije sporno da to može biti učinjeno samo na način koji ne bi doveo u pitanje pravo optuženog na odbranu, u odnosu na ono što mu se stavlja na teret. Kantonalni tužilac je u žalbi citirao dijelove iz više odluka Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u kojima je navedeno da tužilac ima pravo da izmijeni činjenični opis djela u optužnici u okviru genusno istog djela, čak i na način koji je nepovoljniji po optuženog, ali ni jedna od tih odluka nije primjenjiva na konkretan slučaj

jer se u ovim slučajevima nije radilo o izmjeni činjeničnog opisa djela kojim se optuženom mijenja svojstvo učinitelja djela u svojstvo podstrekača.

Kako bi se navedena razlika jasnije predstavila ovo vijeće će posebno analizirati argumentaciju kantonalnog tužioca datu u žalbi vezano za presudu Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 03 0 K 020802 22 Kž 11 od 25.08.2022. godine. Naime, kantonalni tužilac u žalbi citira navode iz te presude da pobijajući prvostepenu presudu branitelj optuženog u žalbi prigovara da je sud prekoračio optužbu prihvatanjem djelimično izmijenjene optužnice u odnosu na krivično djelo Ubistvo na mah iz člana 167. KZ FBiH učinjeno prema malodobnom R.M., koju je na glavnom pretresu dana 21.02.2022. godine kantonalni tužitelj izmijenio te je promijenio i pravnu ocjenu djela u krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, čime je optuženom stavljeno na teret teže i novo krivično djelo, koji prigovor je u presudi odbijen kao neosnovan jer prema odredbi člana 290. KZ FBiH tužitelj može do okončanja dokaznog postupka izmijeniti optužnicu i na način koji je nepovoljniji za optuženog, odnosno kako to žalba u konkretnom slučaju navodi, na način da optuženog tereti za teže krivično djelo, ali sve pod uvjetom da takva izmjena ostane u okviru istog krivičnog djela koji je predmet potvrđene optužnice, tj. da se ne radi o optužbi za novo krivično djelo, iz čega kantonalni tužilac dalje zaključuje da ukoliko se može izvršiti izmjena na teže krivično djelo, kao što je navedeno, sasvim je logično, ispravno i zakonski izmijeniti činjeničnu i pravnu kvalifikaciju događaja koja nije teža po optuženog, kao što je u konkretnom slučaju riječ u ovom predmetu.

No, kako je već navedeno, ni u ovom primjeru ne dolazi do promjene svojstva optuženog kao učinitelja djela, a zaista se radi o genusno istom djelu, a iz činjeničnog opisa tog djela su prilikom izmjene optužnice izostavljene činjenice koje djelu daju obilježja lakšeg krivičnog djela Ubistvo na mah iz člana 167. KZ FBiH i u tom smislu je izmijenjena i pravna ocjena djela u krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, i stoga navedena argumentacija kantonalnog tužioca u odnosu na okolnosti konkretnog predmeta nije održiva.

Naime, primijenjeno na konkretan slučaj, pravna situacija nastala izmjenom činjeničnog opisa optužnice u ovom predmetu je takva kao kad bi u nekom krivičnom predmetu koji se odnosi na navedeno krivično djelo protiv života i tijela bila izmijenjena optužnica na način da se optuženom prvobitno stavljalo na teret da je počinio krivično djelo Ubojstvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, a potom mu se izmijenjenom optužnicom na glavnom pretresu stavlja na teret da je počinio krivično djelo Ubojstvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 32. KZ FBiH, odnosno da je podstrekavao drugog da počinio krivično djelo Ubojstvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, i ova razlika je još izraženija upravo kod podstrekavanja u odnosu na npr. radnje pomaganja u učinjenju krivičnog djela.

Dakle, i po mišljenju ovog vijeća radi se o suštinski drugačijem djelu od onog u odnosu na koje je provedena istraga i za koje je optuženi E.B. prvobitno bio optužen, zbog čega sud smatra da je i u ovom dijelu žalba kantonalnog tužioca neosnovana.

Na osnovu svega iznesenog, sud je žalbe kantonalnog tužioca i branioca Faruka Sinanovića odbio kao neosnovane, dok je žalbu branioca Stjepana Čaćića djelimično uvažio i pobijanu presudu preinačio u odluci o krivičnompravnoj sankciji sigurnosnoj mjeri, tako da je izrečenu sigurnosnu mjeru oduzimanja predmeta iz člana 78. stav 1. KZ FBiH u odnosu

na mobilni telefon marke Samsung Galaxy A71, crne boje sa zaštitnom maskom, sa pripadajućom SIM karticom broja ..., vlasništvo optuženog E.B., ukinuo, dok je u ostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Zapisničar
Amra Omerbegović

Predsjednica vijeća
Mersida Sušić

NAPOMENA: Po ovlaštenju predsjednice suda, odluku je umjesto predsjednice vijeća sudije Merside Sušić, potpisala sudija Merima Gutić, kao član vijeća, a u skladu sa odlukom predsjednice suda broj 003-0-Su-24-000282 od 26. marta 2024. godine".